

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 stycznia 2017 r., skierowanym przeciwko P. G., strona powodowa (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie w postępowaniu upominawczym od pozwanej na swoją rzecz następujących kwot:

- 278.583,64 zł tytułem niespłaconego kapitału zgodnie z umową kredytu zawartą w dniu 30 sierpnia 2006 r.;
- 49.102,67 zł tytułem niespłaconych odsetek za okres od dnia 1 kwietnia 2015 r. do dnia 8 stycznia 2017 r.

oraz dalszych odsetek liczonych od dnia 9 stycznia 2017 r. (data sporządzenia pozwu) do dnia zapłaty i kosztów postępowania upominawczego według norm przepisanych. (pozew – k. 3)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 9 czerwca 2017 r. nakazano pozwanemu P. G. w ciągu dwóch tygodni od wydania nakazu zapłacić łączną kwotę 331.185,81 zł, w tym:

- a) 278.583,64 zł z odsetkami umownymi od dnia 9 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty;
- b) 49.102,67 zł;
- c) 3.499,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu

albo wnieść w tym terminie sprzeciw. (nakaz zapłaty – k. 50)

W dniu 7 lipca 2012 r. pozwany P. G. wniósł skutecznie sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty. Wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenia kosztów postępowania. (sprzeciw – k. 55-56, zarządzenie – k. 58)

Pismem procesowym z dnia 7 września 2017 r. strona powodowa wniosła o oddalenie sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania. Nadto zmodyfikowano żądanie pozwu w ten sposób, że zażądano od pozwanego kwoty 277.128,93 zł tytułem należności głównej, kwoty 67.193,16 zł tytułem odsetek umownych liczonych od dnia 1 kwietnia 2015 r. do 4 kwietnia 2017 r., dalszych odsetek umownych liczonych od kwoty należności głównej od dnia 5 września 2017 r. do dnia zapłaty. (pismo – k. 62-63)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 sierpnia 2006 r. P. G. wraz z żoną M. G. zawarli z Bankiem (...) S.A. umowę kredytu mieszkaniowego(...)w PLN nr (...).

Zgodnie z zawartą umową Bank udzielił kredytu kredytobiorcy w wysokości 329.656,00 zł na okres od 30 sierpnia 2006 r. ze spłatą do dnia 1 sierpnia 2034 r., a kredytobiorca zobowiązał się do jego terminowej spłaty w 334 ratach miesięcznych.

W treści umowy zastrzeżono, iż Bank może wypowiedzieć umowę w przypadku m.in. niedokonania spłaty dwóch kolejnych spłat w terminach określonych przez (...) S.A. w wysłanych do kredytobiorcy dwóch kolejnych przypomnieniach, czy niedotrzymania przez kredytobiorcę innych warunków określonych w umowie (§ 23).

W § 23 ust. 2 i 3 przedmiotowej umowy zawarto postanowienie, iż bank powiadomi kredytobiorcę o wypowiedzeniu listem poleconym lub poprzez doręczenie do rąk własnych – za zwrotnym potwierdzeniem odbioru – wyznaczając termin spłaty zadłużenia. Okres wypowiedzenia wynosi 30 dni licząc od dnia doręczenia wypowiedzenia kredytobiorcy.

Zgodnie z § 32 kredytobiorcy odpowiadają solidarnie za zadłużenie wynikające z umowy. (umowa kredytu mieszkaniowego – k. 85-90)

W związku z brakiem terminowej spłaty zadłużenia Bank (...) S.A. pismem z dnia 30 lipca 2015 r. wypowiedział umowę kredytu mieszkaniowego (...) w PLN nr (...) w części dotyczącej warunków spłaty z powodu braku spłaty wymaganych rat. Wypowiedzenie umowy oznaczało obowiązek spłaty zadłużenia w terminie wypowiedzenia tj. 30. dni poczynając od dnia następnego po dniu doręczenia wypowiedzenia. Pismo doręczono P. G. w dniu 19 września 2015 r. (pismo – k. 79, potwierdzenie odbioru – k. 80)

Pismem z dnia 13 września 2016 r. Bank ponownie wezwał dłużników do dobrowolnego uregulowania zadłużenia pod rygorem wystąpienia na drogę sądową. Dodatkowo Bank wskazał możliwość restrukturyzacji zadłużenia. (pismo – k. 5)

W dniu 1 lutego 2017 r. M. G. zawarła z Bankiem umowę- porozumienie, na mocy której spłata zadłużenia miała nastąpić w 11 ratach miesięcznych w wysokości 500,00 zł miesięcznie płatnych do 30-tego każdego miesiąca począwszy od lutego 2017 r. oraz ostatniej 12 raty w wysokości pozostałego zadłużenia. Umowę zawarto na okres 12 miesięcy do końca stycznia 2018 r. Łącznie M. G. spłaciła 5.050 zł. (umowa porozumienie – k. 77-78, historia operacji na kontrakcie kredytowym – k. 182-187)

Małżeństwo G. w postępowaniu zarejestrowanym pod sygnaturą akt XIII RC 1293/13 zostało w dniu 31 marca 2016 r. rozwiązane przez rozwód. (okoliczność niesporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody w postaci załączonych do akt dokumentów. Przedstawione przez Bank dokumenty nie budzą wątpliwości, co do prawdziwości zawartych w nich treści. Wszystkie dokumenty w toku postępowania zostały przedłożone w oryginałach.

Sąd oddalił wniosek o przesłuchanie świadków zgłoszonych przez pozwanego, bowiem okoliczności istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia zostały już ustalone, zatem przesłuchanie świadków na powyższe okoliczności nie znajduje żadnego uzasadnienia.

Sąd pominął zeznania powoda w zakresie jego twierdzeń odnośnie zawierania porozumień z Bankiem, bowiem nie znajdują one pokrycia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu w przeważającej części.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że na podstawie łączącej strony umowy, pozwany uzyskał od strony powodowej kredyt oraz że kredyt ten nie został przez niego spłacony.

Zgodnie z art. ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 1988) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Powyższy przepis wraz z przytoczonymi powyżej postanowieniami zawartej przez strony umowy kredytu mieszkaniowego nr (...) z dnia 30 sierpnia 2006 r. stanowił podstawę dochodzenia przez powoda zwrotu niespłaconego kapitału w kwocie 277.128,93 zł, umownych odsetek liczonych od dnia 1 kwietnia 2015 r. do 4 kwietnia 2017 r. – 67.193,16 zł, dalszych odsetek umownych liczonych od kwoty należności głównej od dnia 5 września 2017 r. do dnia zapłaty.

W ocenie Sądu, umowa kredytu zawarta przez pozwanego z powodowym Bankiem była umową ważną, skuteczną i odpowiadającą unormowaniom powyższego przepisu oraz obowiązującym na datę zawarcia przedmiotowej umowy regulacjom prawnym. Roszczenie powoda dochodzone od pozwanego zasadza się na zasadzie solidarnej odpowiedzialności dłużnika za zobowiązanie wynikające z umowy w oparciu o przepis art. 366 § 1 k.c. Zgodnie z tym przepisem wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub

od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych. W niniejszej sprawie umowę ze stroną powodową zawarł pozwany wraz z żoną M. G., zatem powodowy Bank kierując powództwo tylko przeciwko pozwanemu P. G., jako jednemu z dłużników solidarnych, korzystał jedynie z przysługującego mu prawa.

Co się zaś tyczy dłużniczki M. G., to z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, iż wystąpiła z wnioskiem o restrukturyzację długu poprzez dobrowolną spłatę zadłużenia w ratach, wobec czego doszło do podpisania w dniu 1 lutego 2017 r. umowy-porozumienia. W ramach tejże umowy dłużniczka spłaciła zobowiązanie kredytowe w kwocie 5.050 zł. Pozwany nie przejawiał natomiast zainteresowania w kwestii restrukturyzacji zadłużenia. Gołosłownym natomiast wydaje się twierdzenie powoda jakoby nie miał żadnej wiedzy o możliwości restrukturyzacji długu poprzez zawarcie umowy-porozumienia, skoro w dniu 26 września 2016 r. doręczono pozwanemu pismo w tym przedmiocie.

Pozwany zatem w świetle postanowień umowy z dnia 30 sierpnia 2006 r. był zobowiązany do spłaty zaciągniętego kredytu w 334 ratach płatnych co miesiąc do dnia 1 sierpnia 2034 r. Nie ulega wątpliwości, czego pozwany nie kwestionował, że nie wywiązał się z powyższego zobowiązania, spłacał raty jedynie częściowo w miarę posiadanych środków lub odstępował od płatności w ogóle i doprowadził w ten sposób do powstania zaległości w spłacie części wymagalnego kapitału i odsetek. Powyższe skutkowało wypowiedzeniem mu umowy przez kredytodawcę. W § 23 umowy kredytu ustalono, że bankowi przysługuje prawo wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia m.in.: w przypadku braku płatności należności w terminie. Wypowiedzenie umowy oznacza obowiązek spłaty zadłużenia w terminie wypowiedzenia.

Powód dowiódł wysokości dochodzonego roszczenia przedkładając przedmiotową umowę kredytową i wyciąg z ksiąg bankowych. Zasądzona kwota jednakże podlegała pomniejszeniu o kwotę 5.050 zł spłaconego zadłużenia przez dłużniczkę M. G..

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd uwzględnił powództwo w zakresie kwoty 272.078,93 zł z żądanymi odsetkami umownymi od dnia 5 września 2017 r. do dnia zapłaty.

O poniesionych zaś przez powoda kosztach procesu, w tym opłata od pozwu 13.930 zł i koszty zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa – 10.817 zł, orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu Sąd orzekł w oparciu o § 8 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U.2016.1715 z dnia 2016.10.18) uwzględniając stawkę należnego podatku od towarów i usług w wysokości 23%. Wobec powyższego Sąd przyznał radcy prawnemu D. Ś. wynagrodzenie w kwocie 8.856 zł i nakazał wypłacić tę kwotę ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi.